

1

คำถาม

เจ้ายังชีพด้วยสิ่งใด

คำตอบ

ด้วยนิทรอันแห้ววัน

ทอมัส เดกเกอร์ *The Noble Spanish Soldier*

“ขอให้มีคนดังที่เ็นสักคน...” เสียงแหบห้าวปลายสายพูด “ตายเถอะนะสไตร์ก”

ชายร่างใหญ่หนวดเคราไม่ได้โกนจิกยิ้ม ขณะย่าเท้าฝ่าความมืดก่อนรุ่งสาง กระชับไทรศัพท์แหบหู

“ก็ประมาณนั้นแหละ”

“นี่มันหกโมงเช้าเองนะ ระวังแท้!”

“หกครึ่งแล้ว และถ้าคุณอยากรู้เรื่องที่ผมรู้มา ก็ต้องออกมาฟังเอง” คอรีเมอร์ สไตร์กบอก “ผมอยู่ไม่ห่างจากที่พักคุณเท่าไร มี --”

“รู้ได้ยังไงว่าผมพักอยู่ที่ไหน” เสียงนั้นถาม

“ก็คุณบอกผมเอง” สไตร์กตอบ กลั่นหาว “คุณกำลังบอกชายเฟลต”

“อ้อ” อีกฝ่ายว่า อารมณ์สงบลงหน่อย “ความจำดีนี่”

“มีร้านกาแฟเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง --”

“ช่างหัวมันเถอะ เข้ามาที่สำนักงานที่หลัง --”

“คัลเปเปเปอร์ เชนี่ผมยังมีลูกค้ำอีกรายนะ เขาจ่ายงามกว่าคุณอีก แล้ว

ผมก็ไม่ได้หลับได้นอนมาทั้งคืน คุณต้องออกมาฟังเดี๋ยวนี้ถ้าจะเอาไปใช้
เสียงคราง สไตรก์ได้ยินเสียงผ้าปูที่นอนเสียดสี
“ให้มันเป็นข่าวร้อนค่าจริง ๆ เถอะ”

“เจอกันที่สมิทฟีลด์คาเฟ่ ถนนลองเลน” สไตรก์บอกก่อนวางสาย
ทำเดินกะเผลกเล็กน้อยยิ่งชัดเจนขึ้นเมื่อเขาก้าวลงเนินมุ่งสู่สมิทฟีลด์
มาร์เกต ตลาดค้าเนื้อรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าใหญ่มหึมาสมัยวิกตอเรียผงาดใน
ความมืดกลางฤดูหนาว เนื้อสัตว์จะถูกขนลงจากรถตั้งแต่ตีสี่ทุกวันจันทร์ถึงศุกร์
เหมือนที่เป็นมานานหลายร้อยปี ก่อนห้าทุ่ม บรรจู่ทึบห่อ ขายให้พ่อค้าเนื้อ
และร้านอาหารทั่วลอนดอน สไตรก์ได้ยินเสียงต่างๆ ในความมืดสลัว เสียง
ตะโกนออกคำสั่ง เสียงชู้คำราม เสียงบีบ ๆ ของรถบรรทุกที่ถอยหลังเพื่อขน
ซากสัตว์ลง พอถึงถนนลองเลน เขาก็เป็นแค่ผู้ชายสวมเสื้อหนาเตอะอีกคนใน
หมู่คนอื่นที่เคลื่อนไหวทำกิจวัตรตอนเช้าวันจันทร์

คนส่งเอกสารสวมเสื้อแจ็กเกตสีสะท้อนแสง มือสวมถุงมือกุมแก้วชา
เกาะกลุ่มกันใต้สัตว์ประหลาดหินที่ยืนยามเฝ้ามุมอาคารตลาด ฟังตรงข้ามถนน
คือสมิทฟีลด์คาเฟ่ที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง เรื่องรองทาบความมืดประหนึ่งเตาผิงเปิด
โล่ง ร้านเล็ก ๆ ที่ซ่อนมุมทรัพย์แห่งความอบอุ่นและอาหารมันเยิ้ม

ในคาเฟ่ไม่มีห้องน้ำ แต่ตกลงให้ไปใช้ที่ร้านรับพนันถัดไปสองสามห้อง
อีกสามชั่วโมงร้านรับพนันถึงจะเปิด สไตรก์จึงเสียวเข้าตรอกข้างทาง ปลดปล่อย
กระเพาะปัสสาวะซึ่งบวมเป่งด้วยกาแฟอ่อนจางที่ดื่มเข้าไปประหว่งทำงานคืนนั้น
สไตรก์หึ่งเหน้อยและหิว ในที่สุดเขาก็ก้าวเข้าสู่บรรยากาศอุดมไขมันของไขดาว
และเบคอน ด้วยความปรีดาชนิดที่มีแต่คนใช้กำลังเกินตัวเท่านั้นจึงจะสัมผัสได้

ผู้ชายสองคนใส่เสื้อผ้าสำลีและเสื้อกันลมเพิ่งลุกจากโต๊ะพอดี สไตรก์พา
ร่างใหญ่โตยักย้ายเข้าไปในพื้นที่คับแคบ แล้วทรุดนั่งบนเก้าอี้ไม้เสริมเหล็ก
แข็งโป๊ก พร้อมเปล่งเสียงครางอย่างโล่งอกในลำคอ เขาแทบจะไม่ต้องสั่ง
เจ้าของร้านชาวอิตาลีก็เสิร์ฟน้ำชาในถ้วยสีขาวใบสูงมาตรงหน้า พร้อมขนมปังขาว

ทาเนยรูปสามเหลี่ยม จากนั้นอาหารเข้าสู่ไต้ล้งอังกฤษบนจานรูปไข่ใบใหญ่ก็มาวางตรงหน้าเขาภายในห้านาที

สไตร์กดูกลมกลืนกับผู้ชายแข็งแรงที่ผลุนผลันเข้าออกคาเฟ่ร้านนี้ เขาเป็นคนตัวใหญ่ ผิวเข้ม ผอมคก สั้น หยิกขอด ตีนผมร่นขึ้นเล็กน้อยจากหน้าผาก โหนก เนื้ออวบูกบานกว้างแบบหนักมวยและคิ้วคดกหนาขมวดมุ่น กรามเขารักไปด้วยตอเครา รอยเขี้ยวคล้ายส่งให้ดวงตาสีดำดูโตขึ้น เขาทอดตามองอาคารตลาดฝั่งตรงข้ามอย่างเหม่อลอยระหว่างกิน ประตูโค้งใกล้สุด ซึ่งกำกับด้วยหมายเลขสอง เริ่มปรากฏรูปร่างเมื่อความมืดจางลง ใบหน้าหินเก่าแก่ดูตันจ้องตอบเขามาจากเหนือช่องประตู เทพเจ้าพิทักษ์ซากสัตว์นี้มีใบหน้า

ตอนดอมนิก คัลเปปเปอร์มาถึง เขาเพิ่งจะลงมือกินไส้กรอก นักข่าวผู้นี้สูงเกือบพอกันกับสไตร์ก แต่ผอม หน้าตาเหมือนเด็กร้องเพลงในโบสถ์ เป็นลักษณะที่ขัดกันอย่างประหลาด รวากับใครจับเขาไชลานย่อนเวลา หยุดความหล่อแบบผู้หญิงไว้บนใบหน้า

“หวังว่าข้าวของคุณคงเข้าท่า” คัลเปปเปอร์เอ่ยขณะลงนั่ง ดึงถุงมือออกพร้อมชำเลืองมองรอบร้านราวกับหวาดระแวง

“กินอะไรหน่อยไหม” สไตร์กถามทั้งที่เคี้ยวไส้กรอกเต็มปาก

“ไม่ดีกว่า” คัลเปปเปอร์ตอบ

“อยากรอกจนกว่าจะได้ครัวของตัสก์ซึ้นรีเง” สไตร์กถาม ฉีกยิ้มกว้าง

“เลิกพูดบ้า ๆ ซะที สไตร์ก”

มันง่ายจนเกือบน่าสมเพชที่จะเหยียดตีนนักเรียนโรงเรียนเอกชนให้โกรธ เขาสั่งชาด้วยทิท่าไม่เป็นมิตร เรียกบริการหน้าตาไม่ยินดียินร้าย (ตามที่สไตร์กสังเกตเห็นพร้อมกับนึกขำ) ว่า “ไอ้เพื่อนยาก”

“ว่าไงล่ะ” คัลเปปเปอร์ถาม กุมถ้วยชาในมือเรียวยาวซีดขาว

สไตร์กล้วงกระเป๋าลือไค้ต หยิบซองจดหมายออกมาเลื่อนข้ามโต๊ะ คัลเปปเปอร์ดึงสิ่งที่บรรจุในซองออกมาแล้วเริ่มต้นอ่าน

“ระยานะ” เขาอุทานเสียงเบาหลังผ่านไปพักหนึ่ง ก่อนลุกลงพลิกกระดาษแผ่นเล็ก ๆ พวกนั้น บางแผ่นเต็มไปด้วยลายมือสไลด์เอง “คุณไปเอาข้อมูลพวกนี้มาจากไหน”

ปากสไลด์ก็เต็มไปด้วยไส้กรอก จึงใช้นิ้วจิ้มกระดาษซึ่งเขียนที่อยู่อันสำนักงานแห่งหนึ่งไว้

“แม่เลขาตัวดีของหมอนั่นนะสิ” สไลด์ก็ตอบหลังกลืนไส้กรอกในที่สุด “เขาเล่นจ้ำจี้กับหล่อน รวมทั้งอีกสองคนที่คุณรู้ด้วย หล่อนเพิ่งรู้ว่าคงไม่มีวันได้เป็นเลดีพาร์เกอร์คนต่อไปแน่ ๆ”

“คุณไปรู้เรื่องนั้น เข้าได้ยังไง” คัลเปปเปอร์ถาม เงยขึ้นจ้องหน้าสไลด์ก็ข้ามขอบกระดาษสั้นระริกด้วยความตื่นเต้นในมือ

“งานนักสืบนะสิ” สไลด์ก็ตอบเสียงเข้มขณะเคี้ยวไส้กรอกอีกชิ้น “พวกคุณก็เคยทำแบบนี้ไม่ใช่รี ก่อนจะหันมาจ้างคนนอกแบบผมนะ แต่หล่อนก็ต้องคิดถึงอาชีพการงานในอนาคต คัลเปปเปอร์ เพราะฉะนั้นจึงไม่อยากปรากฏในข่าว เข้าใจไหม”

คัลเปปเปอร์พ่นลมหายใจพริต

“หล่อนควรคิดเรื่องนั้นก่อนจะแอบ --”

สไลด์ก็ขยับตัวอย่างว่องไว กระตุกกระดาษทุกแผ่นจากมือนักข่าว

“หล่อนไม่ได้แอบจกมา เขาใช้ให้หล่อนพริตเอกสารพวกนี้ตอนบายเรื่องเดียวที่หล่อนทำผิดคือเอามาให้ผมดู แต่ถ้าคุณคิดจะตีแผ่ชีวิตส่วนตัวของหล่อนในหน้าหนังสือพิมพ์ละก็นะ คัลเปปเปอร์ ผมขอคืนดีกว่า”

“บ้านะ” คัลเปปเปอร์ว่า ไล่คว่ำหลักฐานการหลบเลี่ยงภาษีที่สไลด์ก็กำหนดในเมื่อรอกชน “ก็ได้ เราจะไม่ดึงหล่อนเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่หมอนั่นต้องรู้อยู่ดีว่าเราเอาหลักฐานมาจากไหน เขาไม่ได้โง่ซะทีเดียวหรอก”

“ก็แล้วเขาจะทำยังไง ลากหล่อนขึ้นศาล เสี่ยงให้หล่อนแฉเรื่องชั่วอื่น ๆ ที่รู้เห็นมาตลอดห้าปีงั้นรี”

“ก็จริง ถูกของคุณ” คัลเปปเปอร์ถอนหายใจหลังจากตริกครองครู่หนึ่ง “คืนให้ผมเถอะ ผมจะไม่พาดพิงถึงหล่อนก็ได้ แต่ผมจำเป็นต้องคุยกับหล่อนก่อน ถูกไหมล่ะ จะได้ว่าพูดจริงหรือเปล่า”

“เรื่องพวกนั้นจริงแน่นอน คุณไม่จำเป็นต้องคุยกับหล่อนหรอก” สไตรก์บอกหนักแน่น

ผู้หญิงที่เขาเพิ่งจากมาตัวสั้นโง่งมและขมขื่นเพราะถูกทรยศ คงไม่ปลอดภัยแน่ถ้าปล่อยให้เธออยู่ตามลำพังกับคัลเปปเปอร์ ด้วยแรงปรารถนาอยากแก้แค้นผู้ชายคนที่สัญญาว่าจะแต่งงานมีลูกด้วยกัน เธอคงต้องทำลายตัวเองและความหวังในอนาคตจนเกินจะแก้ไข สไตรก์ใช้เวลาไม่นานก็ทำให้เธอไว้วางใจสำเร็จ เธออายุเกือบสี่สิบสองแล้ว และคิดว่าจะมีลูกกับลอร์ดพาร์เกอร์ตอนนี้จึงตกอยู่ใต้อำนาจความกระหายเลือดประเภทหนึ่ง สไตรก์นั่งอยู่กับเธอหลายชั่วโมง ฟังเธอเล่าเรื่องความรักโง่งม มองเธอเดินวนเวียนหน้าตาไหลปรากในห้องนั่งเล่น นั่งโยกตัวบนโซฟา มือกำแน่นแนบหน้าผาก สุดท้ายเธอก็ตกลงทำเรื่องทรยศ ซึ่งเท่ากับทำพิธีศพให้ความหวังของตัวเอง

“คุณจะไม่ดึงหล่อนเข้ามาเกี่ยวข้อง” สไตรก์พูด กำเอกสารแน่นในอุ้งมือใหญ่กว่าคัลเปปเปอร์เกือบสองเท่า “ใช่ไหม ถึงไม่มีหล่อนมันก็ต้องดั่งเป็นพลูแตกอยู่แล้ว”

หลังจากขมวดคิ้วนิ้วหน้าทำท่าลังเลชั่ววูบใจ คัลเปปเปอร์ก็ยอมแพ้

“ก็ได้ ตกลงตามนั้น ส่งมาให้ผมสิ”

นักหนังสือพิมพ์ยัดคำให้การใส่กระเป๋าต้านในเสื้อแล้วซดชาอีกใหญ่ จากนั้นอารมณ์ขุ่นเคืองสไตรก์ก็ดูจะจางหายไปกับโอกาสสุวิเศษในการทำลายชื่อเสียงขุนนางอังกฤษ

“ลอร์ดพาร์เกอร์แห่งเพนนี่เวลล์” เขาพูดเบา ๆ น้ำเสียงเบิกบาน “นายและไม่เหลือชิ้นดีแน่ ๆ เพื่อนเอ๋ย”

“เข้าใจว่าทางเจ้าของหนังสือพิมพ์คงยินดีรับผิดขอมมือนี่ใช่ไหม” สไตรก์

ถาม เมื่อบิลถูกนำมาวางระหว่างคนทั้งสอง

“ใช่ ได้เลย...”

คัลเปปเปอร์โยนธนบัตรสิบปอนด์ไว้บนโต๊ะ แล้วชายทั้งสองก็ออกจาก
ร้านไปด้วยกัน สไตรก์จับหูที่หน้าที่ประตูแก้วตัวปิดตามหลัง

“คุณทำอะไรทำไหนหล่อนถึงได้ยอมเปิดปาก” คัลเปปเปอร์ถามเมื่อออก
เดินฝ่าอากาศหนาว ผ่านมอเตอร์ไซค์และรถบรรทุกที่ยังแล่นเข้าออกตลาดอย่าง
ต่อเนื่อง

“ผมก็แค่ฟังเฉย ๆ” สไตรก์ตอบ

คัลเปปเปอร์ชำเลืองมองเขาทางหางตา

“นักเล่อกเอกคนอื่น ๆ ที่ผมเคยใช้เน้นดักฟังโทรศัพท์”

“ผิดกฎหมาย” สไตรก์พนศวันหูหรีในความมืดที่จางลงทุกขณะ

“จันคุณทำยังไง --”

“คุณปกป้องแหล่งข่าวของคุณ ผมก็ปกป้องแหล่งข่าวของผมเหมือนกัน”
ทั้งสองเดินไปเจียบ ๆ อีกห้าสิบหลา อาการะกะผลกของสไตรก์เห็นชัดขึ้น

ทุกก้าว

“ข่าวนี้ต้องดังระเบิด ระเบิดแน่ ๆ” คัลเปปเปอร์ปลื้มปริ่ม “เจ้าแก
หน้าชื่อใจคดนั่นโอดครวญแต่เรื่องผลกำไรของบริษัท ทั้งที่กลับเอาเงินตั้งยี่สิบ
ล้านไปซุกไว้ที่หมู่เกาะเคย์แมน...”

“ยินดีที่ทำให้คุณพอใจ” สไตรก์เอ่ย “แล้วผมจะส่งใบเรียกเก็บเงินไป
ทางอีเมล”

คัลเปปเปอร์ชำเลืองมองอีกครั้ง “เมื่ออาทิตย์ก่อนได้อ่านข่าวลูกชาย
ทอม โจนส์ในหนังสือพิมพ์รีเปลา” เขาถาม

“ทอม โจนส์ไหน”

“นักรื่องเวลส์ไง” คัลเปปเปอร์ตอบ

“อ้อ คนนั้นเอง” สไตรก์พูด ปราศจากความกระตือรือร้น “ผมรู้จักทอม

โจนส์คนหนึ่งตอนเป็นทหาร”

“เห็นข่าวรีเปลา”

“ไม่เห็น”

“ให้สัมภาษณ์ยาวดีทีเดียว เขาบอกว่าไม่เคยเจอ ไม่เคยได้ข่าวจากพ่อเลย พินิจว่าหมอนี้ต้องทำเงินได้มากกว่าบิลที่คุณจะส่งมาเรียกเก็บแน่นอน”

“คุณยังไม่เห็นใบเรียกเก็บเงินของผมสักหน่อย” สไตรก์ตั้ง

“ก็แค่บอกให้ฟัง ให้สัมภาษณ์เด็ด ๆ นิด ๆ หน่อย ๆ ครั้งเดียว คุณอาจพิกสัมภาษณ์พวกเขาได้สองสามคืนเชียวนะ”

“เลิกแนะนำอะไรแบบนี้ทีเถอะ” สไตรก์ขัด “ไม่งั้นผมคงต้องเลิกทำงานกับคุณ คัลเปปเปอร์”

“นั่นสินะ” คัลเปปเปอร์เอ่ย “ยังไงผมก็เสนอข่าวได้อยู่แล้ว ลูกชายดาราเพลงร็อกที่ตัดขาดจากพ่อเป็นวีรบุรุษสงคราม ไม่เคยรู้จักพ่อตัวเอง ทำงานเป็นนักสืบเอ --”

“ได้ยินมาว่าสั่งให้คนอื่นดักฟังโทรศัพท์ก็มีตกกฎหมายเหมือนกัน”

เมื่อเดินมาสุดถนนลองเล่น ทั้งสองชะลอลฝีเท้าแล้วหันมาเผชิญหน้ากัน คัลเปปเปอร์หัวเราะเพื่อนอย่างไม่สบายใจนัก

“เอาเป็นว่าผมจะรอใบเรียกเก็บเงินจากคุณแล้วกัน”

“ก็ดี”

ชายสองคนแยกกันไปคนละทิศ สไตรก์มุ่งหน้าไปทางสถานีรถไฟใต้ดิน “สไตรก์!” เสียงคัลเปปเปอร์ดังก้องผ่านความมืดข้างหลัง “คุณอึ๊บหล่อนรีเปลา”

“ผมจะรออ่านนะ คัลเปปเปอร์” สไตรก์ร้องตอบอย่างเหนื่อยล้าโดยไม่หันหน้าไป

เขากะเผลกผ่านเงามืดครึ้มของประตูทางเข้าสถานี ลับหายไปจากสายตาคัลเปปเปอร์

2

เราต้องสู้อีกนานเท่าใด ข้าไม่อาจบอกได้

และข้าก็จะไม่อยู่! ข้ามีธุระต้องทำ

ฟรานซิส โบมอนต์และฟิลิป แมสซิงเจอร์

The Little French Lawyer

รถไฟใต้ดินเต็ม สีหน้าทุกคนเป็นแบบเช้าวันจันทร์ ละห้อยละเหยย
แห้งแล้ง เตรียมใจ และรับสภาพ สไตร์กที่บั่นทอนตรงข้ามเด็กสาวผมบลอนด์
ตาบวมที่เอาแต่หลับศีรษะเอียง เธอกระตุกตัวกลับขึ้นตั้งตรงครั้งแล้วครั้งเล่า
ลนลานกวาดตามองป้ายสถานีพว้าเลื่อน กลัวจะพลาดจุดที่ต้องลง

รถไฟแล่นกึ่งกึ่งดั่งรั้ว พุงทะยานพาสไตร์กกลับไปยังที่พักคับแคบขนาด
สองห้องครึ่ง ใต้หลังคาบุฉนวนไร้ประสิทธิภาพที่เขาเรียกว่าบ้าน ขณะจมอยู่ใน
ห้วงลึกของความเหนื่อยล้า ห้อมล้อมด้วยใบหน้าว่างเปล่าเหมือนฝูงแกะ เขา
ครุ่นคิดถึงเหตุบังเอิญที่ทำให้ทุกคนเกิดมาเป็นตัวตนได้แบบนี้ หากพิจารณากัน
อย่างละเอียด ชีวิตล้วนถือกำเนิดจากความบังเอิญ ในเมื่อสเปิร์มที่แหวกว่าย
ฝ่าความมืดมิดเป็นร้อยล้าน โอกาสที่ใครสักคนจะเป็นตัวเป็นตนขึ้นมาได้จึง
น้อยมาก ขณะมึนงงด้วยความเหนื่อยอ่อน เขาสงสัยว่าจะมีสักกี่คนในรถไฟ
แน่นอึดอัดขบวนนี้ที่เกิดจากการวางแผน และกี่คนที่เกิดจากความบังเอิญเหมือน
ตัวเขาเอง

สมัยเรียนอยู่ชั้นประถม เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งมีปานแดงประทับบน

ใบหน้า สไตรก์แอบรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกับเขา เพราะต่างฝ่ายต่างมีสิ่ง ผิดปกติที่ลบล้างไม่ได้ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เป็นสิ่งที่ไม่ใช่ความผิดของทั้งคู่ สิ่งนี้ทั้งคู่มองไม่เห็น แต่ทุกคนเห็น และมารยาททรมานพอจะพูดถึงมันตลอดเวลา บางครั้งคนแปลกหน้าแสดงอาการที่ ซึ่งตอนหน้าขบเขาคิดว่าเป็นเพราะตัวเอง โดดเด่นไม่เหมือนใคร แต่ในที่สุดเขาก็ตระหนักว่าเป็นเพราะคนพวกนั้นเห็น เขาเป็นผลผลิตจากอสุจิของนักร้องชื่อดัง เป็นหลักฐานแสดงความเหลวไหล ไม่ซื่อสัตย์ของคนดัง สไตรก์เคยพบพ่อผู้ให้กำเนิดแค่สองครั้ง จนนี้ โรกบี ยอมรับความเป็นพ่อก็ต่อเมื่อตรวจดีเอ็นเอแล้วเท่านั้น

ดอมินิก คัลเปปเปอร์คือตัวอย่างของพวกชอบทักท้วงและอยากรู้เรื่อง ส่วนตัวคนอื่น สไตรก์พบแบบนี้เวลามีใครโยงอดีตทหารหน้าตาบึ้งตึ๊งอย่างเขา เข้ากับดาราเพลงร็อกวัยชรา ซึ่งทุกวันนี้มีน้อยมาก ความคิดของคนเหล่านั้นจะ โลดแล่นไปที่กองทุนมรดก สมบัติได้เปล่า เครื่องบินส่วนตัวกับห้องรับรอง วีไอพี และเงินทองสำหรับแจกจ่ายตลอดเวลาตามแบบมหาเศรษฐี ทุกคน ตื่นเต้นเมื่อเห็นสไตรก์มีความเป็นอยู่อัดแน่นและทำงานหนัก พวกเขาถามตัวเอง ว่าสไตรก์ทำผิดอะไรจึงบาดหมางกับพ่อ เขาเสแสร้งทำตัวยากจนเพื่อหลอก เอาเงินจากโรกบีมากขึ้นใช่ไหม เขาเอาเงินที่แม่นำจะรีดจากเศรษฐีผู้รักมา หลายล้านไปทำอะไรหมด

ในช่วงเวลาแบบนี้สไตรก์จะหวนคิดถึงชีวิตทหาร คิดถึงอาชีพที่ไม่มีใคร รู้จักใคร ภูมิหลังและพ่อแม่แทบไม่มีความหมายเมื่อเทียบกับความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ สมัยทำงานในหน่วยสืบสวนพิเศษ เวลาแนะนำตัว เขาเจอ คำถามส่วนตัวมากที่สุดก็แค่ให้ทวนชื่อพิลึกสองชื่อซึ่งแม่นิสัยประหลาดตั้งให้เขา

รถราบนถนนซเร็กซ์ครอสส์เริ่มคับคั่งเมื่อสไตรก์โผล่ออกมาจากรถใต้ดิน รุ่งอรุณของเดือนพฤศจิกายนเริ่มปรากฏเป็นสีเทาอย่างเชื่องช้า เต็มไปด้วยเงาดำ อ้อยอิ่ง เขาเลี้ยวเข้าถนนเดนมาร์กด้วยความรู้สึกปวดเมื่อยหมดเรี่ยวแรง ตั้งใจ ว่าน่าจะหาเวลานอนได้ช่วงสั้น ๆ ก่อนลูกค้าอีกรายจะมาถึงตอนเก้าโมงครึ่ง

สไตร์กโบกมือทักทายเด็กสาวในร้านขายกีตาร์ ซึ่งเขามักออกมาพักผ่อนหรือดื่มข้างถนน ก่อนเดินเข้าประตูสี่ด้านอาคารข้าง 12 บาร์คาเฟ่ แล้วเริ่มไต่บันไดเหล็กวนรอบลิฟต์ทรงนกที่ใช้การไม่ได้ เขาเดินผ่านสำนักงานนักออกแบบกราฟิกบนชั้นสอง ผ่านสำนักงานของตัวเองที่มีประตูกระจกสลักชื่อบนชั้นสามขึ้นไปถึงซานพักแคบที่สุตซ์ันลี ซึ่งตอนนี้คือบ้านของเขาเอง

ผู้จัดการบาร์ข้างล่างที่เคยพักอยู่ก่อนหน้านี้ย้ายไปอยู่ในย่านที่ดีกว่า สไตร์กผู้อาศัยนอนในที่ทำงานอยู่สองสามเดือนจึงตะครุบโอกาสเช่าห้องนี้ไว้ ยินดีที่พบวิธีสะดวกแก้ปัญหาไว้ที่อยู่อาศัยของตนได้ พื้นที่ใต้ชายคาออกจะคับแคบเมื่อเทียบกับมาตรฐานทั่วไป โดยเฉพาะสำหรับผู้ชายตัวสูงหกฟุตสามนิ้วในห้องน้ำแทบไม่มีที่วางให้เขาหมุนตัว คราวและส่วนหนึ่งเล่นรวมอยู่ด้วยกันอย่างอึดอัด ห้องนอนก็แทบไม่เหลือพื้นที่เมื่อตั้งเตียงคู่หนึ่งเตียง ข้าวของบางอย่างของสไตร์กยังอยู่ในลังตรงซานพักบันได ทั้งที่เจ้าของบ้านมีคำสั่งห้าม

หน้าต่างเล็กๆ ในห้องมองออกไปเป็นหลังคา เห็นถนนแดนมาร์กโกลลิปข้างล่าง เสียงเบสตึงๆ จากบาร์ชั้นล่างแผ่วลงจนเสียงเพลงของสไตร์กเองมักจะกลบมิด

นิตยเจ้าระเบียบในตัวสไตร์กแสดงให้เห็นทั่วไป เตียงจัดเรียบร้อย ถ้วยชามสะอาดสะอาดอัน ทุกอย่างอยู่ในที่ทางของมัน เขาต้องโกนหนวดและอาบน้ำแต่รอก่อนได้ หลังจากถอดเสื้อโค้้ตออกแขวน เขาตั้งนาฬิกาปลุกเวลาเก้าโมงยี่สิบนาที แล้วลงนอนเหยียดยาวบนเตียงทั้งเสื้อผ้าชุดเดิม

เขาพลอยหลับไปในไม่กี่วินาที และอีกไม่กี่วินาทีต่อมา -- รู้สึกเหมือนประมาณนั้น -- เขาก็ตื่นขึ้นอีกครั้ง ใครบางคนกำลังเคาะประตูห้อง

“ขอโทษค่ะ คอร์โมรัน ขอโทษจริงๆ --”

หญิงสาวร่างสูงผมยาวสีบลอนด์แกมแดงผู้ช่วยเขาแสดงท่าขอโทษขอโพยเมื่อเขาเดินไปเปิดประตู แต่เมื่อเห็นสภาพเขา สีหน้าเธอก็เปลี่ยนเป็นตลกอกตลกใจ

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“หลับอยู่นะ ไม่ได้นอนทั้งคืน -- สองคืนติด ๆ”

“ขอโทษด้วยจริง ๆ ค่ะ” โรบินย่า “แต่ตอนนี้เก้าโมงสี่สิบแล้ว วิลเลียม เบเกอร์ก็มาถึงแล้วด้วย กำลัง --”

“ช่วยแล้ว” สไตร์กัฟิมพ์ “สงสัยตั้งนาฬิกาปลุกผิด -- ขอเวลาห้านา --”

“ยังไม่หมดค่ะ” โรบินบอก “มีผู้หญิงคนหนึ่งมาที่นี่ ไม่ได้นัดไว้ ฉันบอกว่าคุณไม่มีเวลาปลุกคำอีกภายนอกแน่นอน แต่เธอไม่ยอมกลับบ้านค่ะ”

สไตร์กัฟิมพ์ถามหา ขี้ตา

“ขอห้านาที่ หาน้ำชาหรืออะไรให้ดื่มไปก่อน”

หกนาที่ให้หลัง สไตร์กัฟิมพ์เดินเข้าห้องทำงานด้านนอกที่โรบินนั่งอยู่หน้า คอมพิวเตอร์ ใส่เสื้อเชิ้ตสะอาดเอี่ยม กลิ่นยาสีฟันและน้ำยาดับกลิ่นตัวฟุ้ง แต่ยังไม่โกนหนวดโกนเครา

“อ้อ มาสายดีกว่าไม่มานะคุณ” วิลเลียม เบเกอร์หักพ้อมรอยยิ้ม กระด้าง “โชคดีที่คุณมีเลขาน้ำตาดีขนาดนี้ ไม่งั้นผมคงเบื่อกลับไปซะก่อน”

สไตร์กัฟิมพ์เห็นโรบินหน้าแดงอย่างโกรธจัดขณะหันไปอีกทาง ทำเป็นยุ่งเรียง จดหมาย คำว่า “เลขา” ที่เบเกอร์พูดส่อนัยน่ารังเกียจ ผู้อำนวยการบริษัท คนนี้สวมสูทหลายทางเรียบกริบ เขาจ้างให้สไตร์กัฟิมพ์เรื่องกรรมการสองคนใน บริษัทของตน

“อรุณสวัสดิ์ วิลเลียม” สไตร์กัฟิมพ์ทักทาย

“ไม่คิดจะขอโทษกันเลยรี” เบเกอร์พึมพำ กลอกตามองเพดาน

“สวัสดิ์ คุณเป็นใครครับ” สไตร์กัฟิมพ์ไม่ใส่ใจกับเบเกอร์ กลับหันไปถามสตรี วยกลางคนร่างเล็ก สวมโอเวอร์โค้ตเก่า ๆ สีนํ้าตาลที่นั่งอยู่บนโซฟา

“เลโอนอรา ไควน์ค่ะ” เธอตอบ หูที่ซ้ำของของสไตร์กัฟิมพ์ออกกว่าสำเนียง เหมือนคนแถบเวสต์คันทรี

“เขานี้ผมมีงานยุ่งรออนะ สไตร์กัฟิมพ์” เบเกอร์บอก

เขาเดินเข้าห้องทำงานด้านในโดยไม่มีใครเชิญ เมื่อเห็นสไตร์กัฟิมพ์ไม่เดิน

ตาม ท่าทีสุภาพที่มีอยู่น้อยนิดก็หมดลง

“นิสัยไม่รักษาเวลาแบบนี้ไม่น่ารอดจากกองทัพมาได้เลยนะ คุณสไลต์กร์ กรุณาตามผมเข้ามาด้วย”

สไลต์กร์ทำท่าเหมือนไม่ได้ยินคำพูดของเบเกอร์

“มีอะไรต้องการให้ผมรับใช้หรือครับ คุณนายไควน์” สไลต์กร์ถามผู้หญิงท่าทางปอน ๆ บนโซฟา

“คือ เรื่องสามีนั่นนะ --”

“คุณสไลต์กร์ ผมมีนัดในหนึ่งชั่วโมงนี้นะ” วิลเลียม เบเกอร์พูด เสียงดังกว่าเก่า

-- เลขาคุณบอกว่าคุณไม่รับลูกถ้าไม่ได้นัด แต่ฉันบอกเธอว่าจะรอ”

“สไลต์กร์!” วิลเลียม เบเกอร์ตวาด เหมือนเรียกสุนัขให้ตามไป

“โรบิน” สไลต์กร์ผู้อ่อนระหอยตะคอก ลูกแก่โทะสะในที่สุด “ทำบิลเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากคุณเบเกอร์ แล้วเอาเพิ่มให้เขาไป ข้อมูลในนั้นล่าสุด”

“ว่าไงนะ” วิลเลียม เบเกอร์ร้อง ตกตะลึง ออกมาปรากฏตัวในห้องทำงานด้านนอกอีกครั้ง

“เขาไม่ทำงานให้คุณแล้วนะสิ” เลโอนอรา ไควน์บอกอย่างสะใจ

“คุณยังทำงานไม่เสร็จ” เบเกอร์บอกสไลต์กร์ “ไหนบอกว่ายังมี --”

“ให้คนอื่นทำให้คุณจนเสร็จแล้วกัน ใครก็ได้ที่ยินดีรับคนถ่อย ๆ เป็นลูกค้า”

บรรยากาศในห้องทำงานดูจะนิ่งงัน โรบินหยิบแฟ้มของเบเกอร์จากตู้เอกสารข้างนอกส่งให้สไลต์กร์ สีหน้าเรียบเฉย

“คุณกลัวดี --”

“ในแฟ้มมีข้อมูลดี ๆ เยอะแยะที่ใช้ได้แย่งในศาลได้” สไลต์กร์เอ่ยขณะยื่นแฟ้มให้ผู้อำนวยความสะดวก “คุ้มค่าเงินที่ต้องจ่าย”

“คุณยังทำไม่จบ --”

“เขาจบกับคุณแล้วไงล่ะ” เลโอนอรา ไควน์สอด

“หุบปากซะ ینگโง่--” วิลเลียม เบเกอร์ขยับจะพูดต่อ แต่แล้วกลับผงะ
ถอยกะทันหันเมื่อสไตรก์ถลันมาข้างหน้าครึ่งก้าว ไม่มีใครพูดอะไรทั้งสิ้น จู่ๆ
อดีตทหารก็ดูจะตัวใหญ่กว่าเมื่อครู่ก่อนเป็นสองเท่า

“เชิญเข้าไปนั่งในห้องทำงานผมได้เลยครับ คุณนายไควน์” สไตรก์พูด
เรียบๆ

เธอทำตามที่เขาบอก

“คิดว่ายายนั้นจะมีปัญญาจ้างคุณหรือ” วิลเลียม เบเกอร์เย้ยหยันขณะถอย
ออกไป มีอวางบนลูกบิดประตูแล้วตอนนี้

“ถ้าผมชอบลูกค้าคนไหน” สไตรก์ได้ “ค่าบริการก็ต่อรองกันได้เลยมอ”

เขาเดินตามเลโอนอรา ไควน์เข้าไปในห้องทำงานพร้อมกับปิดประตูตาม
หลังปั้ง